

GILLIAN KING

Zestig dagen

ROMAN

*Ze is twintig weken zwanger
als haar partner overlijdt.*

*Pas vier jaar later
wordt ze weer verliefd –
op een bezette man*

Gillian King

Zestig dagen

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Emma

‘Hij is rond een uurtje of vijf bij de zaak weggereden. Misschien moest hij nog ergens langs?’ zegt Suzanne op moederlijke toon. Ze vindt dat ik me aanstel. Misschien stel ik me ook wel aan.

‘Ja, hij zal inderdaad zo wel komen.’ Ik probeer mijn stem zo kalm mogelijk te laten klinken.

‘Nog gefeliciteerd, hè. Hoelang moet je nog?’

‘Dank je, ik zit op de helft ongeveer.’

‘Leuk, hoor. Gijs is er echt vol van.’

‘We zijn er erg blij mee, ja,’ antwoord ik op de automatische piloot.

‘Als de kleine geboren is, komen we zeker even langs. En maak je maar geen zorgen, hoor, het is vast druk op de weg. File. Je kent het wel.’

‘Je hebt gelijk, het zullen de hormonen zijn,’ lach ik. Ik probeer het onrustige gevoel in mijn lijf te negeren.

‘Fijn weekend, doe Gijs de groeten.’

‘Zal ik doen. Doeg.’ Ik hang op en werp meteen een blik op de tijdsaanduiding van mijn iPhone. Bijna halfzeven. Gijs is bijna drie kwartier te laat, dat is helemaal niets voor hem. Ik probeer hem nog een keer te bellen, maar ik word voor de derde keer doorgeschakeld naar zijn voicemail. De onrust neemt toe en ik staar gespannen naar buiten in de hoop zijn auto te kunnen ontdekken...

Waarom belt hij nou niet even? Gevoelens van ongerustheid en irritatie wisselen elkaar af. Hij snapt zelf toch ook wel dat ik me zorgen maak als hij zo laat thuiskomt en niets van zich laat horen?

Seconden voelen aan als zenuwslappende minuten en ik kuier onrustig door mijn huis. Als ik voor de zesde keer bij de eettafel ben aanbeland, draai ik me gehaast om. Een auto, ik hoor overduidelijk een auto. Ik ren naar het vensterraam aan de voorzijde van ons huis, maar ik kan hem nog net niet zien.

Dat moet Gijs zijn, zo veel auto's rijden hier niet. Ik breng mijn gezicht zo dicht mogelijk naar het raam toe. Het puntje van mijn neus raakt het glas net niet aan. Gelukkig, ik zie een glimp van een auto tussen de bomen door verschijnen, hij komt hierheen. Maar als de auto goed zichtbaar wordt, krijg ik het op slag ijskoud. Een politieauto? Waarom rijdt er een politieauto onze straat in? Als in trance kijk ik toe hoe het gevaarte steeds dichterbij komt en precies voor onze woning tot stilstand komt. Twee mannen in uniform. Ernstige gezichten. Ze zien me, heel vluchtig hebben we oogcontact.

Als ze uitstappen, sta ik nog steeds als verstijfd voor het raam. De overbuurvrouw kijkt zoals altijd nieuwsgierig toe.

Ze komen recht op me af. Ik moet de voordeur voor hen openen, maar mijn lijf weigert te bewegen. Ik wil niet horen wat ze te zeggen hebben, want ik heb in hun ogen allang gelezen wat ze me willen vertellen.

Ze passeren het raam waar ik als verkrampd achter sta en lopen langzaam in de richting van de voordeur. Een kort, beleefd knikje. Medelijden in hun ogen. Ongemak. Mijn lichaam vult zich met paniek. Het lijkt net alsof ik niet genoeg lucht krijg. Als ik mijn rechterhand naar de deurgreep breng, zie ik dat hij ongecontroleerd aan het trillen is.

'Mevrouw Zonneveld?' klinkt het ernstig. Een van de agenten werpt een korte blik op mijn buik. Als vanzelf glijdt mijn hand naar mijn buikstreek en deel ik geruststellende klopjes uit. Het komt goed, mijn kindje. Het komt goed.

'Mogen we misschien even binnenkomen?'

Ik knik en een paar tellen later staan er twee agenten in mijn woonkamer. Het voelt zo onwerkelijk. Ze stellen zich beleefd aan me voor, maar hun namen blijven niet hangen. Benauwd, ik heb het benauwd. De oudste begint te praten. Ik hoor een trilling in zijn stem, of verbeeld ik me dat?

‘Ik heb helaas slecht nieuws voor u. Misschien eh... misschien kunt u beter even gaan zitten.’ Weer een blik op mijn buik.

‘Gaat het over Gijs?’ Ik herken mijn eigen stem niet. Hij lijkt te wachten met praten tot ik ben gaan zitten, maar mijn benen zijn bevroren.

‘De heer Van Assen is betrokken geraakt bij een vechtpartij bij een tankstation aan de Rijksweg.’

‘Een vechtpartij? Dat is onmogelijk, het is niets voor Gijs om te vechten.’

‘Het onderzoek loopt uiteraard nog. Wat we in ieder geval weten is dat er een hevige ruzie is ontstaan tussen de heer Van Assen en twee andere mannen, wat is uitgelopen op een steekincident. Uw partner is met diverse steekwonden overgebracht naar het ziekenhuis.’

‘Steekwonden,’ herhaal ik ontzet. Ik heb moeite om rechtop te blijven staan. ‘Leeft hij nog?’ Mijn stem slaat over van emotie.

‘Hij is nog in leven, maar zijn situatie is kritiek.’

Twee maanden eerder

‘Ik ben best wel zenuwachtig.’

‘Ik ook,’ zegt Gijs.

‘Straks klopt het hartje niet.’

‘Natuurlijk klopt het hartje wel, doe niet zo gek.’ Hij streelt geruststellend met zijn hand over mijn been. ‘Zit er een naam tussen die je leuk lijkt?’

Ik werp een blik op de geboortekaartjes die aan een groot geel prikbord in de wachtkamer van de echoscopiste hangen. Tim, Bart, Jan, Lotte, Erik, Atse, Sanne, Roelof.

‘Roelof,’ fluister ik met gefronste wenkbrauwen. ‘Wat een spuuglelijke naam.’

‘Vind je?’

‘Jij niet dan?’

‘Zo heette mijn opa.’

‘Die heette toch Henk?’ vraag ik verbaasd.

‘Hendrik Jan Cornelis Willem Roelof.’

‘O, eh, dan is het uiteraard wel een mooie naam,’ grinnik ik.

Gijs lacht met me mee, maar kijkt me een paar tellen later opeens bloedserieus aan. ‘Denk je dat het een jongetje wordt?’

‘Hoop je dat?’

‘Misschien. Ik weet het niet. Een dochtertje lijkt me ook geweldig. Zo’n kleine Emma met schattige lichtblonde krulletjes.’

‘Ik heb geen lichtblonde krullen,’ antwoord ik verbaasd en ik strijk langzaam met mijn hand door mijn donkerblonde steile haren die ik met zorg in model heb geföhnd.

‘Nee, jij niet, maar ik wel.’ Gijs kijkt me geamuseerd aan.

‘Och ja, natuurlijk, stom van me. Ons kind zou natuurlijk ook op jou kunnen lijken,’ zeg ik lachend.

Gijs wil iets terugzeggen, maar op dat moment schiet de deur open. Er verschijnt een vrouw van een jaar of vijftig in de deuropening. Ze maakt een wat strenge, schooljufachtige indruk en ik ga als vanzelf keurig rechtop zitten. ‘Mevrouw Zonneveld?’

Ik knik beleefd, sta op en loop met een lijf vol zenuwen achter haar aan. Gijs loopt zwijgend naast me. Uiterlijk kalm, maar ik weet zeker dat hij het net zo spannend vindt als ik.

‘Is dit je eerste echo?’

‘Ja.’ Mijn stem klinkt veel heser dan normaal.

‘Altijd spannend, zo’n eerste keer. Je mag je truitje even uittrekken en dan mag je hier gaan liggen.’

Het is geen truitje, het is een blouse. Mijn ogen schieten een paar tellen lang over haar kleding heen. Donkerblauwe pantalon. Maat tweeënveertig, schat ik zo in. Een witte blouse met kantkraag. Een ietwat pluizig donkerblauw vest, bijna dezelfde kleur als haar pantalon. Crèmekleurige instapschoenen. Ik geef het een mager zesje.

Het is een tic van me. Altijd en eeuwig scan ik iemands outfit en als ik een paar wijntjes op heb, ben ik zeker niet te beroerd

om mijn omgeving te trakteren op ongewenst kledingadvies. Een zeer hinderlijk trekje waar mijn vriendinnen in ieder geval de komende acht maanden geen last van zullen hebben, want ik mag tenslotte niet drinken. Als de echo tenminste een positieve uitkomst heeft.

Die laatste gedachte zorgt vrijwel meteen voor een golf van spanning in mijn maag. Ik ben normaliter best stressbestendig, maar dit hele zwangerschapsgebeuren is een aanslag op mijn zenuwen.

Zwijgend neem ik plaats op de behandelafel. Er wordt me een aantal vragen gesteld over de duur van mijn zwangerschap en ik geef op de automatische piloot antwoord. Ondertussen zijn mijn ogen volledig gefixeerd op dat kleine vierkante scherm rechts boven me: daar zie ik over een paar minuten of het hartje klopt.

‘Ik duw je broek een klein beetje naar beneden,’ zegt de echoscopiste. Ze propt tegelijkertijd een paar stevige groengekleurde papieren doeken onder de bovenste rand van mijn broek. ‘Zo worden je kleren niet vies. Ik ga namelijk wat gel op je buik smeren.’

Een flinke laag koude gel wordt over mijn buik heen gesmeerd en ik zie hoe Gijs het tafereeltje aandachtig bekijkt. Hij ziet er nog altijd ontspannen uit.

‘Oké, nou, we gaan eens even kijken.’ De echoscopiste brengt een klein apparaatje naar mijn buik en laat dit zachtjes heen en weer glijden. Ze tuurt geconcentreerd naar het scherm en ik staar zenuwachtig met haar mee.

Het blijft zwart. Het scherm blijft zwart, er is geen baby, denk ik paniekerig, en het angstzweet breekt me aan alle kanten uit. Ik wil mijn gezicht al omdraaien naar Gijs, maar dan klinken haar verlossende woorden.

‘Ja hoor, daar is hij al,’ zegt ze tevreden. Ze beweegt nog wat heen en weer met de echokop en dan opeens zie ik het. Een Barbapapa-achtig figuurtje. Een mislukt kleipoppetje zonder benen en armen, maar als ik goed kijk, zie ik wel een hoofdje. Het is het mooiste hoofdje dat ik ooit gezien heb.

Voor ik goed en wel doorheb dat ik überhaupt moet huilen,

rollen de tranen al over mijn wangen. Gegeneerd veeg ik ze aan mijn mouw af. Met een moederlijke glimlach wordt mij een doos Kleenex aangeboden. Ik ben blijkbaar niet de eerste die haar tranen niet in bedwang kan houden.

Ontroerd draai ik mijn gezicht naar Gijs, die met een blik die ik nog nooit heb gezien volledig gebiologeerd naar het scherm staart. ‘Mooi, hè,’ fluister ik, maar mijn woorden gaan volledig langs hem heen.

Als ik zeker weet dat hij in slaap gevallen is, sluip ik op mijn tenen naar de keuken. Geërgerd veeg ik de tranen van mijn wangen. Ik wil helemaal niet huilen, maar ik kan het niet tegenhouden.

Ik zou een moord plegen voor een glas witte wijn, maar ik neem genoeg met een half glaasje jus d’orange. Mijn koelkast is nog nooit zo vol geweest. Gijs doet bijna elke dag boodschappen en komt thuis met tassen vol fruit, verse groenten, melk, eieren en ladingen vette vis. Goed voor de hersenen van de baby, beweert hij stellig. Ontzettend zorgzaam, en ik zou er ook echt van kunnen genieten, als de rest van zijn gedrag niet zo verschrikkelijk tegenstrijdig zou zijn.

Een deel van hem lijkt ontzettend blij te zijn met mijn zwangerschap. Hij is attent, lief en beschermend. Maar tegelijkertijd is er die continue afwezigheid die me zorgen baart. Steeds weer die glazige blik, alsof hij over duizend-en-een dingen piekert, maar mij hier niet in betreft. En dan is er nog de kwestie Den Haag. Waarom zitten we nu niet bij zijn ouders op hun donkergrijze sofa? Hij heeft zo’n fantastische band met zijn ouders. Ik weet zeker dat ze het geweldig zullen vinden dat ze opa en oma worden. Waarom wil hij in vredesnaam pas volgende week gaan en niet dit weekend? Het is gewoon uitstelgedrag. Alsof hij er niet op zit te wachten om het aan zijn ouders en vrienden te vertellen. Hij heeft het ook nog niet aan zijn collega’s verteld, terwijl de echo al drie dagen geleden plaatsvond.

Het maakt me verdrietig. Boos. Onzeker. En niet in de laatste plaats licht neurotisch. Mijn emoties schieten alle kanten op door die verschrikkelijke hormonen die door mijn lijf heen gieren. Zo

stond ik gisteren met tranen in mijn ogen afscheid te nemen van mijn collega Esther. Ik heb al jaren een hekel aan Esther.

Pff, ik zou dolgraag even willen bellen met Fenna of Iris, of met allebei, maar ze weten nog niet dat ik zwanger ben en ik wil het nieuwtje niet via de telefoon wereldkundig maken. Op momenten als deze vind ik het vreselijk dat ik helemaal naar Limburg ben verhuisd.

Met een triest gevoel loop ik de hal in en staar met grote ogen in een oude houten spiegel die nog van mijn oma geweest is. Mijn haar hangt futloos om mijn gezicht heen en ik zie heel kleine rode adertjes in mijn grijsblauwe ogen. ‘Je ziet spoken, Emma Zonneveld. Gijs is de liefste man van de wereld en er is helemaal niets aan de...’

Mijn aandacht wordt getrokken door een klein stuk papier dat uit de jaszak van Gijs steekt. Het velletje is dubbelgevouwen en er is aan de binnenzijde geschreven, maar toch zie ik overduidelijk mijn naam staan. Of begin ik nu te hallucineren en zie ik dingen die er totaal niet zijn?

Nee, er staat ‘Emma’, ik weet het zeker. Aarzelend trek ik het velletje papier uit zijn jaszak. Het is niets voor mij om in anderen spullen te snuffelen, maar ik word als een magneet naar het stuk papier toe getrokken, alsof ik voel dat er iets op staat wat ik moet lezen.

Ik negeer mijn knagende geweten en vouw het papiertje met een bonkend hart open. Verschrikt knipper ik met mijn ogen. Ik kan werkelijk niet geloven wat er staat. Waar slaat dit in vredesnaam op? Gijs heeft twee rijtjes gemaakt. Rechts staan de voordelen en links staan de...

Ik begin te lezen en voel me met de seconde misselijker worden. Wat is dit voor iets belachelijks? Waarom heeft Gijs een lijstje met voor- en nadelen over... over onze baby gemaakt? Met een aanzwellend rotgevoel lees ik keer op keer wat hij met een zwarte pen en in een keurig net handschrift heeft opgeschreven. *Slechte timing. Kost veel geld. Veel geregel. Veroorzaakt stress. Is ze er wel blij mee?*

Met tranen in mijn ogen lees ik de voordelen. Het zijn er maar

vier. Gijs weet slechts vier voordelen op te sommen. *Een echt gezin. Zo hoort het. Het juiste om te doen. Voelt niet goed zo.*

Voelt niet goed zo? Dat is geen voordeel. De vader van mijn kind is niet eens in staat om vier echte voordelen op te sommen. Maar al had hij honderd positieve punten weten op te schrijven, het feit dat hij überhaupt zo'n lijstje maakt, zegt genoeg. Meer dan genoeg. Hij twijfelt, hij weet niet zeker of hij het wel echt wil. Hij...

Wat moet ik hier in vredesnaam mee? *Kost veel geld?* We krijgen een kind en meneer maakt zich druk om geld? Ik heb zin om met iets te gooien.

'Ik heb me zo in je vergist,' fluister ik ontzet terwijl ik het velletje weer dichtvouw en langzaam terug schuif in zijn jaszak.

2

Emma

Met een vermoeid gevoel kom ik overeind. Mijn rechterkuit voelt verkrampt aan en ik krijg mijn ogen nauwelijks goed open. Ik had Gijs gisternacht willen confronteren met zijn belachelijke lijstje, maar ik kon het niet. Ik wil niet horen dat hij twijfelt, ik wil niet weten dat hij zich zorgen maakt over geld, ik wil...

De depressieve gedachtetrein in mijn hoofd pauzeert voor een seconde als ik een handgeschreven briefje op het nachtkastje zie liggen. *Geniet van je vrije dag. Vanavond dineren in Het Bosbuys. Ik heb om 18.00 uur gereserveerd. Kom je daarheen? x Gijs.*

‘Nee Gijs, ik kom niet. Zulke etentjes kosten geld en ik wil je uiteraard niet op kosten jagen,’ zeg ik op sarcastische toon.

Ik vul de dag met zinloos gepieker en als ik voor de zesde keer tranen voel opwellen, is de maat vol. Ik moet hier weg, het enige wat ik doe is janken als een klein kind, denk ik boos.

Ik trek mijn reiskoffer van de bovenste kastplank. Het ding zit onder het stof en is bovendien te klein. Met moeite sleep ik de veel grotere donkerbruine koffer van Gijs de vliering af. Ik open mijn kast, gruis zo veel mogelijk broeken, rokjes, tuniekjes en jurkjes van de planken en plaats ze in rap tempo in de koffer. ‘Schoenen, shampoo, mijn tandenborstel,’ mompel ik met een gejaagd gevoel. Ik negeer het stemmetje dat zegt dat ik zeer onvolwassen bezig ben en het moet uitpraten met Gijs.

Oké, mijn koffer is gepakt, en nu? Een hotelkamer boeken? De gedachte aan een koude, eenzame hotelkamer maakt me op slag moedeloos. Ik zie mezelf echt niet dagenlang in een of ander hotel verblijven. Misschien is dit toch niet zo'n goed idee. Met een zucht klik ik mijn overvolle koffer dicht, en dan weet ik opeens wat me te doen staat. Ik bel Fenna. Of Iris. Of allebei. Het maakt me totaal niet meer uit dat ik dan via de telefoon moet vertellen dat ik zwanger ben, ik móét met iemand praten.

Ik voel me meteen rustiger worden. Met gesloten ogen druk ik mijn iPhone tegen mijn rechteroor. Voicemail. Zul je net zien. Oké, dan bel ik Iris. Tot mijn frustratie neemt ook zij niet op. Ik besluit Fenna nog een keer te bellen, maar ze neemt weer niet op. Inspreken dan maar. 'Met mij, kun je me alsjeblieft terugbellen?' Ik probeer zo normaal mogelijk te klinken, maar ik hoor zelf ook wel hoe trillerig en breekbaar mijn stem klinkt. Voor de zekerheid stuur ik ook nog even een sms'je en een berichtje op WhatsApp.

Twintig minuten later ligt mijn mobieltje nog altijd akelig stil op tafel. Waarom bellen ze niet terug? Na nog eens tien minuten gewacht te hebben, is mijn geduld op en besluit ik richting Den Haag te vertrekken. Tegen de tijd dat ik daar ben, heb ik hen vast wel gesproken, denk ik gespannen.

Ik sleep met moeite de loodzware koffer de auto in en werp een blik op het dashboardklokje van mijn zilvergrijze Golf. Shit. Bijna halfzes. Over een halfuur staat Gijs op me te wachten bij Het Boshuys. Ik kan toch niet zomaar weggaan? Nee, dat kan ik echt niet maken. Ik moet hem op z'n minst bellen.

Met trillende vingers klik ik Gijs' naam aan op mijn beeldscherm. Ik heb zo'n hekel aan ruzie en confrontaties, ik ga ze altijd het liefst uit de weg, maar dit keer is er geen ontkomen aan.

'Jeetje, wat is dit? Waarom neemt niemand op?' fluister ik wanhopig terwijl ik de voicemailboodschap van Gijs aan me voorbij hoor gaan.

'Hoi, eh... met mij,' stamel ik. 'Ik kom niet naar het restaurant. Ik ga naar Den Haag. Ik heb tijd voor mezelf nodig.' Mijn stem klinkt koel en afstandelijk, maar als je goed luistert, hoor

je het verdriet erdoorheen sippelen. ‘Je moet me zo maar even bellen, dan hebben we het er verder over, oké. Ik eh... ik ga nu ophangen. Dag.’

Ik heb tijd voor mezelf nodig? Het lijkt wel een zin uit een of andere slechte dramafilm. Wie had ooit gedacht dat ik zoiets clichématigs tegen Gijs zou zeggen? Met een intens rotgevoel verbreek ik de verbinding en ik start mijn auto. Net als ik het gaspedaal wil intrappen, begint mijn mobieltje te trillen.

‘Fenna, eindelijk,’ fluister ik opgelucht.

‘Hé lieverd, alles goed met je?’ Aan de achtergrondgeluiden te horen zit ze in de auto.

‘Het gaat wel,’ zeg ik op zachte toon.

‘O, wat is er dan? Heb je gezeur op je werk?’

‘Nee, met Gijs.’ Ik spreek de woorden zo zacht uit dat ik me afvraag of Fenna me wel kan horen.

‘Met Gijs? Hè? Hoe kan dat nou?’ klinkt het stomverbaasd.

‘Het is een heel lang verhaal, maar mag ik alsjeblieft bij je slapen? Ik moet hier weg.’

‘Bij me slapen? Waar ben je dan nu?’

‘Ik zit in de auto. Ik heb mijn koffer gepakt.’

‘Je koffer gepakt? Dat meen je niet, Em.’

‘Het is een lang verhaal,’ zeg ik op vermoeide toon. ‘Ik rijd nu naar je toe, oké?’

‘Nee, wacht.’ Haar stem klinkt paniekerig. ‘Ik ben nu niet thuis, ik...’ Ze stopt met praten en even twijfel ik of de verbinding verbroken is.

‘Wat is er dan precies gebeurd?’

‘Ik ben zwanger en Gijs...’ Mijn stem breekt en het lukt me niet om mijn zin af te maken.

‘Ben je zwanger? Wat geweldig!’ roept ze enthousiast uit. Tot mijn verbazing hoor ik op de achtergrond ook opeens Iris gillen.

‘Is Iris ook bij je?’

‘Ja, we zitten samen in de auto.’

‘Waar zijn jullie dan?’

‘We eh... we rijden op de snelweg. Maar hoelang weet je al dat je zwanger bent?’

‘Ik wilde het jullie eigenlijk persoonlijk vertellen, maar Gijs...’ Ik slik mijn tranen weg en neem een diepe hap lucht. ‘Hij doet zo raar. Ik ken hem totaal niet zo. Ik dacht dat hij er net zo blij mee was als ik, maar hij is zo afwezig de hele tijd. Alsof hij ergens over piekert, maar zijn zorgen niet met mij wil delen. Hij heeft nog aan niemand iets verteld over mijn zwangerschap, aan niemand. En hij wil pas volgend weekend naar Den Haag toe, waarom niet dit weekend? En gisteren vond ik een briefje in zijn jas.’ Ik stop met ratelen en bijt zachtjes op mijn lip. Het doet pijn om hardop te vertellen wat ik gelezen heb.

‘Wat voor briefje vond je dan?’ vraagt Fenna voorzichtig.

‘Hij had een lijstje gemaakt met voor- en nadelen. Er stonden dingen op als slechte timing, kost veel geld, veel geregeld, stress en “is ze er wel echt blij mee”. Hoe kan hij dat nou opschrijven? Hij wist dat ik met de pil ging stoppen, dat hebben we samen besloten. Waarom dan opeens die twijfels?’

‘Weet Gijs dat je dat lijstje gezien hebt?’ vraagt Fenna na een korte stilte.

‘Nee, dat weet hij niet, maar weet je, eigenlijk bespreek ik dit liever niet via de telefoon. Ik wil jullie zien. Hoe laat zijn jullie weer thuis?’

‘En weet hij dat je je koffer hebt gepakt?’ gaat Fenna onverstoorde verder.

‘Nee, ook niet,’ zeg ik kortaf. ‘Maar...’

‘O, gelukkig,’ valt Fenna me opgelucht in de rede. ‘Je ziet echt spoken, Emma. Ga nu maar naar Het Boshuys, naar die lieve Gijs van je, dan komt alles goed.’

‘Het Boshuys? Hoe weet jij dat we bij Het Boshuys hebben afgesproken?’ antwoord ik stomverbaasd.

‘Ga nu maar gewoon. Ik kan verder even niets zeggen, maar je moet me vertrouwen. Beloof me dat je erheen gaat, oké?’

Verbouwereerd staar ik voor me uit en probeer te verwerken wat ik net heb gehoord. En dan wordt het me opeens volkomen duidelijk. Het afwezige gedrag van Gijs. Het beruchte lijstje. Fenna en Iris die op de hoogte zijn van mijn date bij Het Boshuys. On-

gelooflijk. Hoe heb ik zo stom kunnen zijn? Gijs is van plan om me ten huwelijk te vragen. Dat debiele lijstje gaat helemaal niet over onze baby, het gaat over dé vraag die hij me wil stellen. *Slechte timing. Kost veel geld. Veel geregeld.* Emma, waar zijn je heren en gebleven? Waarom heb je dit nu pas door?

Met trillende handen start ik de auto. ‘Oké, er is geen man overboord. Je gaat erheen, je doet net alsof het de mooiste verassing van je leven is, eind goed, al goed.’ Een tel later knijp ik in paniek in mijn stuur. O nee, die voicemail die ik heb ingesproken! Wat erg, die arme Gijs. Ik moet naar hem toe.

Met een lijf vol adrenaline rijd ik de hoofdweg op. Ik vind het een wonder dat ik na een minuut of tien zonder kleerscheuren het parkeerterrein van Het Boshuys op weet te rijden.

Gehaast gris ik mijn tas van de bijrijdersstoel en vis mijn mobieltje eruit. Geen gemiste oproepen. Geen berichten. Gijs heeft me nog steeds niet teruggebeld en dat kan maar één ding betekenen: hij heeft mijn voicemail nog niet gehoord, want anders zou hij meteen teruggebeld hebben.

Misschien kan ik het bericht wel wissen, denk ik gespannen. Wissen, deleten, verwijderen, net doen alsof het nooit gebeurd is. Alsof ik nooit aan hem getwijfeld heb.

Gehaast open ik het portier en als ik mijn linkervoet op het grind plaats, realiseer ik me opeens dat ik een van mijn meest oncharmante outfits ooit aanheb. Afgetrapte gympen. Een harem broek die ik tot nu toe alleen op Ibiza heb gedragen. En om het geheel af te maken een lichtgrijze capuchontrui die ik eigenlijk alleen gebruik als ik ga hardlopen. Los van elkaar al niet de meest geweldige kledingstukken, maar de combinatie is al helemaal ronduit verschrikkelijk.

Dit gaat toch wel de boeken in als het meest rampzalige onderzoek ooit. Als hij überhaupt nog een aanzoek wil doen, want misschien heeft hij het wel helemaal gehad met me. ‘Wat ben je toch ook een debiel,’ foeter ik op mezelf terwijl ik zo snel mogelijk naar Het Boshuys loop.

Als ik zicht krijg op het terras staat mijn hart heel even stil. Het ziet eruit als een scène uit een romantische film. Honderden

witte bloemen, ontelbaar veel waxinelichtjes. Het lijkt eigenlijk wel een soort droom en het ontroert me diep, want Gijs is van nature totaal niet romantisch. Hij heeft overduidelijk zo zijn best gedaan, en dan heb ik zo'n voicemailbericht ingesproken. Wat erg.

Gijs staat aan het einde van het terras op me te wachten, en ik voel me heel even zo'n mooie vrouw die meedoet aan *The Bachelor* en in de finale op haar droomprins af loopt. Alleen heeft zij een meer dan geweldige avondjurk aan en loop ik op mijn gympen en in een harembroek. *Charming*.

Terwijl ik naar hem toe loop, zoek ik bijna wanhopig oogcontact. Weet hij het? Weet hij dat ik op het punt stond om hem te verlaten? Om hem gewoon in de steek te laten en te vertrekken? Zonder briefje, zonder fatsoenlijk gesprek.

Beschaamd staar ik hem recht in zijn gezicht, maar ik lees geen boosheid, geen teleurstelling, geen onbegrip of irritatie. Hij ziet er net zo innemend uit als altijd, alleen misschien iets zenuwachtiger.

Als hij naar me glimlacht, verschijnt er ook op mijn nerveuze gezicht als vanzelf een stralende lach. Kijk hem daar nu staan, wat ongelooflijk schattig dat hij dit allemaal heeft geregeld.

'Tja, nu moet ik wat zeggen, hè,' zegt Gijs grinnikend en hij schraapt een paar keer overdreven zijn keel. Hij pakt mijn hand beet en de blik in zijn ogen wordt steeds intenser en serieuzer. 'Lieve Emma. Ik kan een heel verhaal ophangen over hoe geweldig je bent en hoeveel ik van je hou, maar waar het op neerkomt is...' Hij zwijgt even en lijkt naar de juiste woorden te zoeken. 'Jij bent mijn alles en ik wil jou, jullie, nooit meer kwijt.' Hij verplaatst zijn hand liefdevol naar mijn buik en gaat op zachte toon verder: 'Je bent de moeder van mijn kind en je zou me zeer gelukkig maken als je daarnaast ook mijn vrouw zou willen worden.'

Geëmotioneerd kijk ik toe hoe hij met een soepele beweging een klein donkerblauw doosje tevoorschijn tovert en met een innemende lach op zijn knieën gaat.

'Ik wil echt niets liever,' antwoord ik met een gesmoorde stem,

en het volgende moment voel ik twee veilige armen om me heen en zou ik willen dat dit moment voor eeuwig zou duren.

‘Ze heeft ja gezegd!’ roept Gijs. Tot mijn grote verrassing zie ik opeens de ouders van Gijs, zijn oma, zijn beste vriend Jesper, Fenna en een breeduit lachende Iris. Ik wil meteen op hen af lopen, maar Gijs houdt me tegen. ‘Wacht heel even. Voor jullie ons feliciteren met onze verloving, wil ik graag nog een heel speciaal nieuwtje met jullie delen. Of misschien wil Emma het liever zelf vertellen.’ Hij pakt mijn hand beet en knikt me bemoedigend toe.

‘Nee, vertel jij het maar,’ zeg ik op fluisterton.

‘Emma is zwanger. We worden papa en mama.’

Ik heb Gijs nog nooit zo trots en gelukkig gezien. Met een grijns van oor tot oor schudt hij zijn vader de hand. Fenna en Iris verdienen een Oscar voor hun acteerprestaties. Ze rennen met een hysterisch gillette op me af en lijken zo verrast dat ik bijna zelf zou vergeten dat ik hun nog geen halfuur geleden verteld heb dat ik zwanger ben. Nu iedereen me zo uitbundig feliciteert en Gijs me liefdevol over mijn rug streelt, voel ik me met de seconde schuldiger.

‘Ik heb je nog gebeld,’ zeg ik voorzichtig.

‘Mijn telefoon ligt nog in de auto. Was het belangrijk?’

‘Nee, totaal niet belangrijk.’ Ik probeer zo normaal mogelijk te klinken terwijl mijn hersenen op volle toeren draaien. Hij weet het dus nog niet. Hij heeft de voicemail nog niet gehoord. En nu? Zal ik Gijs vertellen wat ik van plan was? Zal ik hem mijn voicemail alsnog laten afluisteren? Of zal ik die proberen te deleten? Wat niet weet, wat niet deert. Hij verdient tenslotte een betere afsluiting van de dag dan zo’n naar berichtje, toch?

‘Ha, daar is je vader,’ zegt Gijs tevreden.

Verbaasd kijk ik op. Ik had niet verwacht dat mijn vader ook zou komen. Is Sheila er ook? Nee, natuurlijk niet, stomme vraag.

‘Ik geloof dat ik je dubbel moet feliciteren.’ Mijn vader zoent me kort op mijn wang en glimlacht naar me. ‘Je ziet er goed uit.’

‘Dank je. Wat leuk dat je er bent.’ Ik praat op een toon alsof ik het tegen een volslagen vreemde heb. Het is zeker een half-

jaar geleden dat we elkaar gezien hebben. Hij is ouder geworden. Grijzer.

‘Hoe is het met Sheila?’

‘Goed. Je krijgt de hartelijke groeten. Ze had er graag bij willen zijn, maar ze had helaas al een andere afspraak.’

Ik geef geen antwoord, maar glimlach alleen beleefd. Een andere afspraak, maar natuurlijk. Ik had ook niet anders verwacht van de vriendin van mijn vader.

‘Jullie moeten snel weer een keer langskomen.’ Aan de blik in zijn ogen te zien, voelt mijn vader zich net zo ongemakkelijk als ik.

‘Ja, zullen we doen,’ zeg ik zo enthousiast mogelijk.

‘Ik eh... Er liggen nog spulletjes thuis. Van mama. Misschien zou je die nu wel willen hebben?’

‘Wat voor spulletjes?’ Mijn stem klinkt opeens raar laag en ik friemel ongemakkelijk met mijn handen.

‘Wat spulletjes van toen jij klein was. Een wiegie. Een ouderwetse, hoor, maar misschien vind je hem wel leuk. Je eerste schoentjes. Je eerste jurkje.’

‘Heeft ze die allemaal bewaard?’

‘Je moeder bewaarde alles. Ze was zo trots op je, ze zou nu ook zo...’ Hij stopt even met praten en kucht een keer. ‘Ze zou nu ook zo trots op je zijn, Emma.’

Ik weet de brok in mijn keel met moeite weg te slikken. Er volgt een pijnlijke stilte die ik uiteindelijk doorbreek met het smoesje dat ik naar het toilet moet. Nog half in mijn zin draai ik me weg bij mijn vader en loop in de richting van het restaurant.

Het is bijna drie jaar geleden dat mijn lieve mama is overleden, maar het voelt als gisteren. Ik heb het er nog steeds moeilijk mee, in tegenstelling tot mijn vader, die na amper vier maanden nieuw geluk vond bij Sheila. Ik heb het hem nog steeds niet vergeven en het laatste wat ik wil, is met hem over mama praten.

Uit frustratie ga ik steeds sneller lopen. Maar ik ben niet alleen. Ik hoor overduidelijk iemand achter me lopen.

‘Wacht even, Em.’ Een vertrouwde stem. Een troostende hand op mijn rug. ‘Gaat het, lieverd?’

‘Het gaat prima, echt,’ zeg ik door mijn tranen heen.

‘Ik zie het,’ zegt Gijs met een glimlach en hij veegt de tranen van mijn wangen. ‘Je vindt het toch wel leuk dat ik iedereen heb uitgenodigd?’

‘Natuurlijk!’ roep ik zo enthousiast mogelijk uit. ‘Het is echt de mooiste dag ooit. Je hebt het zo goed verborgen gehouden, ik had niets door. En het is zo lief van je dat je iedereen hebt uitgenodigd. Ik wilde hen ook zo graag zien allemaal.’

‘En je vader?’

‘Ik ben ook blij om mijn vader te zien. Echt. Hij hoort hier te zijn, het is alleen...’ Ik val stil, maar dat maakt niet uit. Gijs weet precies wat ik bedoel en geeft me een kus op mijn voorhoofd. Zwijgend leun ik met mijn hoofd tegen zijn schouder en dan weet ik wat me te doen staat. Ik moet die voicemail wissen. Het moet.

‘Mag ik je autosleutel?’ Mijn stem klinkt raar. ‘Mijn batterij is leeg en ik wil graag even iemand bellen.’

‘Uiteraard,’ zegt Gijs. Zijn hand verdwijnt in zijn binnenzak en een tel later legt hij zijn sleutel in mijn hand.

‘Ik kom zo terug,’ zeg ik en ik vermijd elk oogcontact. Wat voelt dit slecht, maar het doel heiligt de middelen. Als Gijs die voicemail hoort, is deze dag voorgoed verpest.

Met een rotgevoel loop ik het grindpad af, maar als de auto van Gijs in het zicht komt, draai ik me resoluut om en loop terug naar Gijs. Ik kan dit niet. Ik moet open kaart spelen.

Met kordate tred loop ik terug naar Gijs, die me met een vragende blik staat op te wachten. Maar hoe dichterbij hem in de buurt kom, hoe meer ik begin te twifelen. En als ik mijn mond opendoet om tegen Gijs te praten, verander ik toch weer van mening en draai me wederom vastbesloten om.

Ik zet maar liefst vijf passen in de richting van het parkeerterrein, verminder vaart, vloek hartgrondig en draai me dan weer om en ren zo’n beetje over het grindpad terug naar Gijs, die het hele tafereeltje geamuseerd gadeslaat. Het lachen zal hem snel vergaan als hij hoort wat ik hem te zeggen heb.

‘Ik moet je wat vertellen,’ zeg ik gedecideerd. ‘Ik heb in je jas-

zak gesnuffeld en toen vond ik dat lijstje dat je gemaakt hebt met voor- en nadelen. Ik dacht dat het over mijn zwangerschap ging en ik was zo boos en teleurgesteld, dat ik mijn koffer heb gepakt. Ik was van plan om bij Fenna te logeren, om na te denken, om rust te hebben in mijn hoofd, en dat heb ik je...' Ik stop even en kijk Gijs recht in zijn ogen aan. 'En dat heb ik je meegedeeld via een voicemail.'

Gijs opent zijn mond om iets te zeggen, maar ik val hem gehaast in de rede. 'Nee, wacht, er is meer. Ik...'

'Dat weet ik allemaal al, Emma. En ik weet ook dat je net op het punt stond om die voicemail te wissen.'

Totaal verbluft staar ik hem aan. 'Heb je die voicemail wél gehoord?'

'Uiteraard. En daarna heb ik Fenna gesproken en die heeft me alles uitgelegd.'

'Dus je weet alles al?'

'Jep. Maar ik moet eerlijk zeggen dat die harembroek van je ook al lichtelijk verraadde dat je niet in de stemming was voor een romantisch dinertje. Staat je trouwens goed, hoor. Echt zo'n trendy moedertje.' Hij geeft me een knipoog. 'En dan is er natuurlijk nog die bruine reiskoffer die volledig in het zicht in je auto ligt. Niet echt iets om over het hoofd te zien.'

Gegeneerd kijk ik in zijn twinkelende blauwe ogen. 'Het spijt me,' fluister ik, maar ik heb tegelijkertijd moeite om mijn lach in te houden.

'Het is al goed. Maar de volgende keer wel graag je eigen koffer meenemen,' zegt Gijs, en hij slaat grinnikend zijn armen om me heen.

De zestig langste dagen van haar leven

Emma verhuist vier jaar na de dood van haar verloofde Gijs terug naar Den Haag, de stad waar ze vandaan komt. Ze wordt meteen weer meegezogen in het bruisende stadsleven. Gijs' vroegere beste vriend Jesper woont daar ook. Hij heeft zijn leven op de rit, met een leuke baan en een goede relatie. Maar als hij Emma na al die jaren terugziet, begint zijn zekerheid te wankelen. Ze worden steeds closer.

Eef, Jespers vriendin, moet dit met lede ogen aanzien. In een laatste poging om haar relatie te redden eist ze dat Emma en Jesper zestig dagen geen contact met elkaar mogen hebben, zodat ze Jesper ervan kan overtuigen dat hij bij haar hoort. Kan er ook maar iemand ongeschonden uit deze zestig dagen komen?

'Riemen vast voor een reis langs verdriet, medeleven, frustratie en humor!' – *Chicklit.nl* ♥♥♥♥

Zestig dagen betekende de doorbraak van GILLIAN KING, die naast het auteurschap eigenaar is van een praktijk voor kinderen met leerproblemen. Ze woont met haar man, dochter en zoon in Den Haag, waar al haar boeken zich grotendeels afspeelen.

NUR 340

9 789020 536706